

близки намъ и по сърдце и по душа, трѣбва да търсимъ ученостъ и култура.

Схващашъ тенденциитѣ на своето врѣме, надаренъ съ прогресивенъ духъ, съ напрѣдничавъ умъ, Априловъ е първиятъ българинъ, който съзна, че простонародниятъ нашъ говоръ и то балканското, източнобългарското нарѣчие трѣбва да легне въ основата на новия бдлгарски книжовенъ езикъ. Априловъ схвана естествения развой на нашия езикъ и въ противоположность на противниците — че по църковниятъ езикъ трѣбва да се води новиятъ литературенъ езикъ, — защитава съ най-голъма жаръ и увлѣчение правотата на своята мисълъ. Най-сетнѣ Априловъ запечати своето дѣло съ своето прѣдсмъртно завѣщание, като остави всичкото свое състояние за подържане и развитие на българската наука и образование. И съ това той даде достоенъ примѣръ на плеяда други дарители родолюбци. . .

Априловъ внесе свѣтлината въ България.

Той се родитъ на 21 юлій 1789 г. въ Габрово. Баща му Евстатий бѣ единъ отъ виднитѣ жители на града. По ония врѣмена Габрово е въртѣло търговия съ Букурещъ, Браила и Москва главно съ лашкули и коприна. Заради това и мнозина габровци се заселяли по ония градове, за да водятъ по-добрѣ търговията си. Поради това въ старата руска столица въ онова врѣме е имало петъ търговски кжщи габровски. Между тѣхъ сж били и двамата братя на Априлова, отъ които единиятъ се наричалъ Никифоръ. Въ 1799 год. Евстатий, бащата на Априловци, умира, та единиятъ отъ синоветѣ му идва отъ Москва въ Габрово и на връщане завежда и малкия си братъ Василя — на връхъ 1800 г. — въ Москва. Неговитѣ братя се постарали да постжли той, тогава 12 годишенъ, въ гръцко училище. Вслѣдствие на това още отъ него врѣме младиятъ габровчанинъ се проникналъ отъ елиномания, която го държа въ властѣта си прѣзъ първитѣ